

ЦѢНА:

За година 10 л.
 „ 6 мѣсеца 5 л.
 „ въ странство за година 15 л.

Абонамента въ предплата.

Цѣта за обиленията:

На 1 стр. за единъ редъ 20 ст.
 „ 1 стр. „ „ „ 1 л.—
 „ другитъ стр. „ — 50 ст.

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

излиза за сега само въ неждѣля.

Пари, писма

и други ръкописи се испращатъ
до Редакторъ-Издателя.
(II уч. № 55.)

Неплатени писма не се
приематъ.

Неупотребенитѣ ръкописи
се връщатъ, ако се платятъ
пощенскитѣ разноски.

Редакцията не отговаря за
сдържането на публикуванитѣ
донески.

Единъ брой ?

Редакторъ-Издатель П. Бобчевский.

Открито е записването абонати на вѣстникъ

„ЧЕРНО МОРЕ“

Цѣна предплата: за година 10 лева,
за 6 мѣсеца 5 лева.

Записването въ гр. Варна става въ
книжарницата на г-на Хр. Войничковъ,
Прѣславска улица, и въ администрацията
на вѣстника.

Външнитѣ абонати трѣбва да се обръ-
щатъ съ пощенски бонове направо до ре-
дакторъ-издателя на вѣстника П. Боб-
чевский.

Администрацията.

П. Бобчевский

сърдечно благодари на всички приятели и по-
знайници за поздравленията имъ на 29-й мѣс.

БЪЛГАРСКИЯ ВЪПРОСЪ.

Ако погледнемъ на разнитѣ расходи за
почивка, прѣдиршети отъ европейскитѣ вла-
дѣтели и държавни мѣжбе въ послѣдне врѣ-
ме, ще трѣбва да заключимъ, че въ Европа
сега за сега е настанала най-цѣлна политичес-
ка тишина, че съвършено нищо нѣма забѣл-
жително, занимателно отъ политическа точка
на зрѣнието, а само една прѣзъ друга по-прѣ-
входни расходи вънъ и вътрѣ изъ държа-
витѣ. Германскитѣ Императоръ се расхожда въ
Англия, подарява портрети, прави визити, глѣ-
да церемонии и държи любезни рѣчи; Ав-
стрийскитѣ Императоръ ходи по баня, глѣто
завърне изъ държавата си, като не остава и
Гацинскитѣ баня, канцлера му тукъ-тамъ
ту го придружава, ту го остава; Сръбското
Кралче, заедно съ онекупитѣ си, тъй ежщо
обикаля, било Австрийския било Руския Им-
ператори и се прѣпорочва отъ баща си Краля
Милаша; Черногорскитѣ Князь се расхожда
тъй ежщо изъ Австрия; нашия Князь се рас-
хожда и прави баня вънъ отъ държавата си,
било въ Карлсбадъ, било въ Гацинъ. Покрай
владѣтелитѣ, и държавнитѣ други мѣжбе на-
миратъ за себе си расходи и тъй ежщо се
прѣдаватъ на развлѣченія прѣзъ лѣгнитѣ тия
дни. Казахме, ако погледнемъ така, ще раз-
беремъ, че всичко върви на почивка.

Но завиратъ се прѣдъ вниманието ни и
други твърди новѣкогани работи, които, на-
низани поредъ, споредъ както се явяватъ въ
свѣта пмежду тия расходи, каратъ всѣкого
да разсѣждава съвѣтъ другояче. Напримѣръ:
миналия мѣсець, току прѣдъ да се прѣдаждѣ
владѣтелитѣ на расходи, станъ подновяване-
то на тройния съюзъ за още шестъ години,
а непрѣкъснато слѣдъ туй почнахъ да се
пооявяватъ пѣкон симптоми, твърди ярко о-
прѣдѣляюща новата фаза на нашия неща-
стенъ — поне до сега — българскитѣ въпросъ.
Намъ ни се ще да кажемъ, че даванитѣ на
Българското правителство за благоразумие
свѣти еж починали на неизвѣстността, да
ли ще се поднови положително тройния съюзъ.
Сега, слѣдъ подновяването, ний виждаме на-
шия Князь при Австрийския Императоръ ли-

це съ лице, подъ прѣдлогъ на роднинство.
Самъ по себе си, този фактъ неможе да обръ-
не рѣшително убѣжденията, каквито и да
бѣхъ тѣ. Но ето слѣдватъ още и други
официалности: Нашия Князь дава ауденция
въ Карлсбадъ: зна префекта на града, на Бур-
гомистра на града, на Директора на пощитѣ
и на други важни лица. Това се придружа-
ва сега скоро съ официалния приемъ, кой-
то е направенъ отъ П. Н. В. Султана на на-
шитѣ държавни мѣжбе: Г. Г. Дръ Вълковитѣ,
дипломатическия въ Цариградъ агентъ, и
Натовитѣ, Министра на Финанситѣ, който,
споредъ в. „Свобода“, бѣгъ опитѣлъ за да до-
веде дѣщеря си отъ Цариградъ. Това приеманье
Султана празн за прѣзъ нѣтъ на нашитѣ
държавни мѣжбе и неможе да не обръща ви-
манието на българина. Единъ полуофицио-
зенъ Германски органъ починалъ да предава
на нашия Князь пѣлната му титла на владѣ-
тель. Това кизване „Свобода“ и нѣма защо да
невѣрваме.

Какви сж тия работи? — Излиза, че ев-
ропейскитѣ държави, тройния съюзъ, усиленъ
отъ подновяването си, рѣшава да признае
сѣществующето у насъ положение. Въ мина-
лия брой дадохме една телеграмма отъ Лон-
донъ на в. „Pester Lloyd“, че Кортата е рѣ-
шила да утвърди Княза ни. Това извѣстие о-
ще не се потвърди, но и невдѣхмѣ да се о-
ровергае.

Възбужданитѣ въпроси.

Ний се удивляваме съ повѣденията на
нашитѣ вѣстници и на нашето правителство.
Слѣдили сме отъ начало нашата журналистика
и сме се убѣдили — а и вѣнчки, върваме, съ
насъ заедно — въ ето какви двѣ горчиви
петнини:

1. — Ако единъ вѣстникъ или списание
говори върху нѣкой важнъ (макаръ даже
само споредъ него важнъ — все едно) въ-
просъ, разисква го и дава мнѣние за постига-
нето на полезна, желана цѣль изобщо по
вътрѣшния ни прогресъ, — вѣнчки други
вѣстници мѣлчатъ, или защото нѣматъ сила
да застъпятъ даденото мнѣние отъ серио-
зенъ вѣстникъ, или защото считатъ за ни-
зостъ да разискватъ на готово възбуденъ отъ
други въпросъ, или, най-послѣ, защото счи-
татъ въпроса за неважнъ, неинтересенъ, съ
слабо мнѣние. Въ повечето нѣкъ случаи, ако
сж се явили и втори мнѣния отъ други, тѣ
сж бивали непрѣкъсно за подиграванье авто-
ритѣ на въпроса, съ мнѣнието му заедно.
Само, ако е нѣщо партизанско — о, тогава
се процѣжда и се избистрена до най-възмож-
ната степенъ!

Колко важни въпроси се възбужда-
та изъ нашитѣ вѣстници, колко мнѣния, кри-
тически въпроси и тълкувания се поияхъ,
колко обръщания вниманието на обществото
и правителството станяхъ върху извѣстни
обществени пороци, върху нѣкои важни не-
справедливости, слабости, пробели и изопач-
вания въ законитѣ, но кой отъ тѣхъ е обръ-
налъ вниманието си? Тѣ, въпроситѣ, прѣми-
нахъ и прѣминаватъ мѣлкомъ, като че бѣхъ
и сж романи, които произвеждатъ ефектъ
обикновено само прѣзъ врѣмето на прочита-
нето! Обърнете който щете вѣстникъ и не-

прѣкъсно ще срѣщнете въ течението му
купъ важни и ползовити въпроси отъ обще-
житието, но . . . само въпроси, осамотени, по-
вечето безъ отговори . . . порой безъ слѣди!
Независо сж пригва човѣкъ: прочетено ли е
поне всичко това отъ които трѣбва, на и
отъ обществото? . . . Но има нѣщо по-важ-
но: ако вземете слѣдъ нѣкое врѣме да въз-
будите сжщия въпросъ, съ цѣль, нѣма съм-
нѣние, да се напомни и осъществи, или-же,
да кажете думи вече казани върху въпроса,
но думи, които по естеството си сж нуждни
и иматъ извѣстна, голѣма тежестъ, — ще се
обадѣ нѣкой отъ нѣгдѣ (за подигравка), че
той въпросъ е вече развиванъ, по него взѣе
е говорено отдавна! Като че въпроситѣ сж
повинни, въ родъ: Кралъ Милашъ играе на
карти. . . .

2. — Истинна е, че вѣстникитѣ, всепакъ,
неможатъ нито да нишкатъ и да тълкуватъ
все едно и сжщото, нито нѣкъ могатъ да
направятъ повече отъ туй, което — нека
тъй да рѣчемъ — правятъ, но ако всичко
писано, разисквано и тълкувано въ тѣхъ, се
вземаше въ внимание и по тоя или по
другъ начинъ се поправяхъ и създавахъ въ-
проситѣ дѣла, твърди голѣма би била раз-
ликата въ вътрѣшния ни напредѣкъ, въ по-
мнѣтно и всѣко друго отношение. Може ли
да се спори върху туй? „Но не може всичко —
глунаво и умно — да се прочита, разисква и
припособява на дѣло“ — цр се каже. Колко
ли много вѣстници, списания и книги се из-
даватъ у насъ! Единъ българскитѣ читателъ,
който ждае да слѣди развитието ни въобщо,
може свободно да пчете всичко, което излизъ
въ печата (дакъ безъ да неключваме и сж-
щностната беллетристика) и нѣ му останъ врѣ-
ме да се ползува оцъ и отъ чуждия печатъ.
За щастие, ний имаме такива, макаръ твърди
ничтожно число за сега, и тѣ могатъ да до-
кажатъ думитѣ ни.

Какво прочее?

Нуждни сж: постоянно и сериозно *вни-
мание*, честна и безусловна *критика* и *работа*.

РЪЧЬТА

На депутатъ Чарльзъ Алланъ, държана на 4/16 Ю-
лий 1891 год. въ Румънската камара, по въпроса за
неуслужливостъ на Еуропѣ въ Румъния.

Нужди е да занозаемъ българскитѣ читатели
съ злобата на денѣтъ въ свѣдѣния намъ държавна Ро-
мъния — опасността отъ нахлуването на Русскитѣ Ев-
реи въ Румъния, оцъ повече защото сж: дѣлката да
погледнемъ сериозно на това чуждо нѣшествие и да
прѣдваримъ зѣто. Тука даваме, както се казва и въ
заглавието, ръчѣта на единъ Румънскитѣ депутатъ, г.
Алланъ, по тоя въпросъ. Ето ѣж:

„Г. Прѣдставителю,

„Съжалявамъ, че съмъ причуденъ да разшиж за-
питването си по рѣдъ една развѣдувачна камара. Ин-
тересътъ, къмъ който се отнася запитването ми е
до толкова великъ за насъ, щото бѣхъ желалъ прѣд-
ставителитѣ, които ме слушатъ, да се намѣрзатъ въ
друго дупавно разположение, отъ какъто това, въ ко-
ето се намѣрзатъ сега. Бѣхте уверени, Господа, че
бѣхъ се рѣшилъ да отложж запитването си, та да
не въ отнимамъ сжщото врѣме; но въпросъ еж, кѣ-
то казахъ, е отъ такъва важностъ, развиването му
е прѣтърпявало толкова отлагания, щото азъ менъ е
необходима обязанность да не мѣлжамъ.

„Тѣй нарѣчений „еврейскитѣ въпросъ“ е жизненъ
за нашата страна; той е толкова по опасенъ, колкото

на нещастие, тѣзи, които той притиска, не си даватъ мѣтка за това, което е въ сжщностъ.

„Като се коснувамъ до този въпросъ, азъ не се намѣрвамъ подъ влиянието на никакви чувства за отмъщение, нито пъкъ подъ натиска въ прѣдразсѣдка. Отъ сега обявявамъ, че погледътъ отъ еврейскъ заслужава внимание; че мнозина отъ тѣхъ би били единъ, потрѣбенъ элементъ, полезенъ въ всѣко общество; но, колкото се стнася до голѣмата маса, до европейската черна израелска маса, азъ ѝ считамъ за най-опасенъ кърмилъ на народитѣ.

„Да се обяснимъ.

„Опасенъ ли е еврейна за народноститѣ, можъ ли да се каже, че тѣзи народи не? И ако е опасенъ, дѣйствието на една страна, едно правителство, да се защити отъ това зло? — Страны, ятко затвърдени, тѣзи, които не по настоящемъ си служатъ съ правителствата. Да ви говоря ли за Германия? Тамъ въпросъ не е билъ само економически, а и политически. Тамъ тѣзи единъ религиозенъ дворянскъ проповѣдникъ бѣше во главѣ на движението; всички прѣдворни ли бѣше, считаша за честь да фигуриратъ въ великия англиканскій комитетъ.

„Сѣга, единъ великъ народъ, народъ съ най-ярко социално и национално настроение, не е мислялъ да остане пасивенъ прѣдъ размножаването на единъ элементъ, когото считалъ опасенъ за своето развитие. Не ми е цѣльта да ви доказвамъ, макаръ и въ кратко, до колко сж основателни съображенията за мѣрцитѣ противъ тѣзи народи; това не може да възвѣе въ прѣдметъ на моето запитване, което се отнася изключително до нашитѣ интереси. Но да ли Германия е упражнявала това си право за защита — толкова естествено — само противъ еврейскъ? Не си ли паумявате за драконскитѣ мѣрки, взети противъ Полянитѣ? Не сме ли присъществували, и днесъ още не присъществуваме ли, при прилагането на жестоки мѣрки за унегоряване, взети чрезъ полицията и утаповени отъ давни врѣмена противъ цѣли семейства, които бѣха изхвърлени безъ никаква милостъ? Не знаемъ ли всички сжществуването на особно прѣдвиденитѣ фондове, прѣдизначени за очуждаване имущество на евреите, така цѣло граничитѣ отъ кѣмъ сѣдната велика славянска империя да бѣждатъ въ ръцетѣ само на германскій элементъ, а не и на нѣкои отъ славянска раса? Ами Россия какво прави на своя редъ? Една империя съ 120 милиона жители възда своето економическо и национално развитие въ опасностъ отъ петъ милиона евреи, които се намѣрватъ въ нейнитѣ прѣдѣли!

„Ако, сѣдвательно, за тѣзи народи, надарени съ всички необходими елементи за прѣдприемане и поддържане съ успѣхъ борба за сжществувание; ако за тѣхъ сжществува опасностъ, даже и само така, както се прѣдставлява отношението въ числото на еврейскъ кѣмъ това на другото население, — питамъ да ли еврейскій элементъ, прѣдъ лицето на удивително голѣмото число (до което той достигна въ Романия), не съставлява за нашата страна една заплашителна опасностъ? — Писатѣ, господа, тѣзи опасностъ не е била и не е по-заплашителна, както у насъ, защото този элементъ само въ Романия е достигналъ до най-голяма пропорция.

„Какъ? Ини, които сме правили и правимъ германски успѣхи за затвърдяването на нашето сжществувание, като народъ, — какъ искате? Да глѣдаме безчувствено прогнѣването на нашитѣ основни отъ единъ элементъ, чуждъ на нашитѣ нрави, на нашето плѣме, на нашата страна? Било отъ точка зрѣние на нашето економическо развитие; било за запазване чистотата на нашитѣ нрави и цѣлостта на останалитѣ отъ прѣдѣлитѣ ни моти, въпросътъ, който развивамъ, трѣбва да привлѣче Вашето сериозно изслѣдване.

„Но защо еврейскъ е едно зло за народно-

ститѣ, между които азартътъ го е хвърлялъ? Защо, напирмѣръ, еврейскъ е единъ вреденъ элементъ отъ економическа точка на зрѣнието? — Защото подъ покривътъ на религията еврейскъ, въ сжщностъ, съставляватъ единъ видъ економическо, политическо и търговско сдружение, а въсѣ едно тайно сгласение между тѣхъ отъ всички крѣща на свѣта, за систематическото изнемощяване на другитѣ народности, между които тѣ живѣятъ.

„Вѣкъ, който не е еврейскъ, е тѣхенъ врагъ; за тѣхъ не сжществуватъ закони, отношения съ морални задължения, освѣтъ тѣзи, които пропестичатъ отъ прѣдписанията на тѣхнитѣ традиции, подъ формата на Табу и Сулхан-Арух, направлющи тѣхнитѣ социални и душевни движения. Споредъ това тѣхно учение, кражба, банкрутството, измамата, прѣдателяството, лъжесвидѣтелството — всичко това е извинително, помъ е нужно да се употреби противъ мръсния еврейскъ, т. е. противъ всѣко сжщество, което, не е отъ тѣхното плѣме. Можете ли; сѣдвательно, да се стмѣвате, че земледѣлцитѣ, занаятчиитѣ и въ кѣсо, всѣкъ, който съ честелъ трудъ и старание спомата въ развитието на движението въ своето отечество; — съмнително ли е, че такъвъ народъ въ кратко врѣме ще бѣде доведенъ до немощъ и опроставяване, ако между му останите една сбирщина отъ хора, годни отъ началата на подобно учение? — Не сте ли съгласни, че таква хора въ кратко врѣме ще сграбятъ въ поглетѣ си сѣдствата за сжществувание на единъ честенъ народъ? Вѣкъ, сѣдствата за Еврейна сж добри; печата даже въ тѣхнитѣ рѣчи не е освѣтъ едно силно ораждане, било да докара въ заблуждение общественото мнѣние върху истинскитѣ причини на страданията, които отъ врѣме на врѣме се издигатъ отъ гърдитѣ на народа и причинитѣ на които страдания сж еврейскъ, било да нецѣждатъ отъ хората милиони прѣзъ рѣчи, което печата има върху борецѣ. Знаменититѣ хора, па даже и правителствата, твърдѣ често сж падали и падатъ палчка на тѣхнитѣ финансови некушени.

„Прѣдъ лицето на една раса, която практикува подобни догми, — питамъ. — какъ е възможно да се допусне, че народноститѣ, между които ти живѣе, нѣма да достигнатъ до окончателно изнемощяване? — Тамъ, гдѣто еврейна е намѣрналъ нѣщо, това нѣщо е прѣобърнато въ развалина. Помѣнете на Галиция и на Польша, които ѝ населяватъ днесъ! Божие проклятие не би могло да остави по-грозни сѣди, колкото присѣтението на това плѣме мѣжду нещастното въ тѣзи страна население!

„Гдѣто еврейскъ сѣдствата разваляни, сѣдствата останали . . . пустиня! Ето какъ говори Тацитъ за тѣхъ: „Еврейскитѣ, обичай не сж нравствени; тѣ сж мръсни; тѣ сж най-отпадналий народъ (deterrima gens). Ако отъ прѣди 2000 години Тацитъ е могълъ да каже това за еврейскъ, нѣма съмнѣние, той е ималъ основания, защото иначе не би си позволялъ да не каже своитѣ впечатлѣния по този начинъ. Сѣдвательно, не сме нѣй, които обвиняваме еврейскъ, а сжществуватъ всѣкви традиции, които посочватъ на лошитѣ нрави на тѣзи раса.

„Фердинандъ Хессъ отбѣлзвалъ сѣдвующето: „На нова година единъ еврейскъ питаше другъ единъ: не е ли палтамъ въскъ християнитѣ; не е ли обралъ въскъ; не е ли пзамилъ въскъ съ нѣкаква полипа? Ако другия стоговарине утвърдително — добръ, защото принесълъ Богу курбанъ, т. е. една жертва“. Философа Коппъ казва: „Еврейскъ сж нация отъ лѣкци“. Филитъ, другъ единъ философъ, се изразява така: „Тѣ искатъ да иматъ права, както всички хора, а на тѣзи послѣднитѣ отричатъ подобни права. Да имъ се даждъ, обаче, прага азъ пенамирамъ друго сѣдство, освѣтъ това: въ една нощъ да се отсѣкнатъ главитѣ на всѣкитѣ евреи и вмѣсто отсѣченитѣ да имъ се турятъ други глави, въ които да нѣма нито сѣн-

ка отъ еврейска идея“.

„Отъ социална точка зрѣние еврейскъ е опасенъ, защото прѣдава своитѣ обичаи и пороци въ ерѣдата, гдѣто се движатъ; всѣка нравственностъ, всѣко по-високо чувство изчезва; натуритѣ се заразяватъ при съприкосновение съ тѣхъ; и тѣзи зараза е толкова по-разширителна, колкото нееврейското население е по-не развито, сѣдвательно, по-слабо, безсилно за съпротивление. „Немѣзния канцлеръ, Князь Бисмаркъ, въ едно интересно засѣдане въ Пруссия въ 1874 година, се изразява така: „Ще дамъ, казвамъ прочутия князь, единъ другъ примѣръ, който съдържа една цѣла история на отношенията между християнитѣ и еврейскъ. Познавамъ една мѣстностъ, гдѣто еврейското население е многочислено, гдѣто има жители, които не можатъ да посочатъ на нищо свое; отъ пата до рѣжена всички похлѣбци на собственостъ на еврейна; добитѣка въ яхъра е на еврейна, който за всичко това получава дневенъ пазаръ; хранитѣ въ полето и хамбаритѣ принадлежатъ на еврейна, а прѣтѣжательтѣ на земята за своя прѣхрана, за добитѣка си и за сѣме купува отъ сѣмъ сѣмъ шиникъ. За хора отъ друга народностъ подобно безбожие не сѣмъ чувалъ до сега“.

„Позволете ми, Господа, да ви съобща и думитѣ на принцъ Рудолфъ, трагическата и мистериозна смъртъ на когото обзвѣ свѣта съ дълбока скърбъ. Въ описанието на своето пътуване изъ Унгария, ето какъ покойникъ се изразява за еврейскъ: „Въ градищата господаруватъ почти като единствени жители еврейскъ, — онези, истинскитѣ евреи, съ дълги кафтани, съ перчанести и бурмообразно павити бради; даже и по селата числото имъ отъ день на день расте; тѣ доведатъ селянитѣ до края на пропастьта и ги каратъ да имъ служатъ.“

(Слѣдва.)

РАЗНИ ВЪТРЕШНИ.

Замѣтника на Негово Царско Высочество Князь, Министръ-Прѣдсѣдателя, г. Стамболовъ, заедно съ семейството си, е дошълъ въ Свиновъ. Той билъ по-срѣднѣтъ твърдъ сърдечно, както подобава, отъ Свиновскитѣ граждани. Г. Стамболовъ нѣлъ да дойде тукъ. Г-нъ В. Христовъ ще го приеме въ своя аѣникъ.

Въ Тат. Назарджикъ е починалъ да излиза новъ мѣстени, вѣстникъ: „Защита“. — Ини му пожелаваме: на добръ часъ!

Комитета за отпразднуване празника на „Булзуджа“, гдѣто прѣди 23 години падихъ герейски Хаджи Димитъръ съ четага си, събнава и канѣнѣни български граждани да присѣтвуватъ на тържеството, което нѣло да стане тамъ на 20-й текущия.

„Меркюръ“! Вѣстникъ! — Колкото съ радостъ и одобрене приехме новината за наскѣнитѣ условия надъ . . . „Maison de Banque Mercur“, толкова съ неудовлетвие приехме пратения намъ — за нѣто много ни трѣбва — в. „Меркюръ“ (бр. 12). Удивителни хсѣ! Ако по-напрѣдъ тѣ оперирахъ доста ограничено и съ нѣкакво стѣненне, сега вече съ гордостъ се прѣпорѣчатъ, за нѣто . . . съ внесли залогъ! Привлѣчатъ повече простодушното довѣрие. — Като глѣдаме какво прѣпорѣчатъ, какво публично корреспондиратъ, чудимъ се, че има хора, хемъ български, български поданици, които чакатъ кѣриво отъ тая „Maison“! . . . Подаватъ „рѣжа на щастнето, което ги търси“. Какви майстори „maison“-и! Като чѣ парочно за да изнасятъ нашитѣ пари сж устроени „Лозове“, „боренъ“, „кредитъ“, „инотеги“, „лихвъ“, „хранилища“ и, диволъ знае, още какви съблѣзателни и звучни дѣла сѣмо приказватъ. . .

ПОДЛИСТНИКЪ.

СТРОШЕНАТА ЦИГУЛКА.

Разсказъ.

Отъ Е. Г. Власова (Графиня Гендрикова.)

(Прѣводъ.)

(Продължение).

— Владю, кѣдѣ? — хванѣхъ го азъ за ѣжката. — Ти се сѣддишъ, че азъ се занимавамъ все съ Звѣрева? Да? Да? Ти ме ревнувашъ! — и се засмѣхъ.

Менѣ ми се показа много занимателно, че Владю може да ме ревнува и, главно, за кого? За „главното момче“, както по между си го назовавахме. Наистина, това момче има талантъ, но немѣ азъ ще промѣнямъ моя умъ и красивъ Владю за тоя дивъ музикантинъ? Азъ се разсѣдихъ на мѣжа си и рѣшихъ да го накажѣмъ неспрѣмѣнно за тѣзи мисли. „Ето какво имало!“ си помислихъ азъ и навѣдѣхъ ми стана мѣчно. „Такъвъ сте вий, а?“ — обръщахъ се мислено кѣмъ мѣжа си. „Ахъ, вий, ученикъ мѣжъ! Той е умъ тѣй спокоенъ, тѣй разуменъ, щото е трудно да го разсѣднѣшъ, а пъкъ глѣдай . . . о, Боже! Какво откритие: Владю ме ревнува, Владю — „Отелио“!“

„Но не, господине!“ — рѣшихъ азъ. „Азъ ще ви помѣжъ добръ! Ще разберете, що значи студенина кѣмъ жена, като вашата Марийка! . . .“

Подойдохъ кѣмъ оглѣдалото (трѣбване, зѣръ, да се поглѣднѣ: прилича ли ми ролята на невѣрна жена). Мѣжъ ми всѣкога ми казваше, че горнята ми уста била пакостлива („бѣдовая“ — рус., „бѣлая“ — турски); азъ му вѣрвахъ и го карахъ всѣкога да цалува именно немъ. Азъ си кривяхъ лицето, начумервахъ се, смѣяхъ се, съ една дума, съвсѣмъ бѣхъ забравилъ, че Звѣревъ ме чака въ другата стая, съ настроена (курдисана) цигулка. Най-послѣ чухъ:

— Мария Василевна! Не ме линавайте отъ удовлетвѣнието да свирѣ днесъ съ Васъ.

Азъ се събудихъ отъ мечтитѣ си и излѣзохъ въ салона, гдѣто бѣше нашия роялъ, напълно доволна. Пѣкъ той свирѣше тѣзи вечеръ просто чудно. Кѣмъ края прѣстанахъ да му аккомпанирамъ, и сѣднала около прозореца, въ който глѣдаше пълна луна, продължавахъ да слушамъ дивнитѣ звукове, които се лѣяхъ отъ това „дрѣвце“, както той назоваваше своята ефена цигулка. Впрочемъ, въ глѣва си, когато недостатѣцитѣ на цигулката бивахъ ясно забѣлзвани, той ѝ удостоиваше съ още по-лоше име; тогава тя не бѣше дрѣвце, а „одороблио“. Какво значи тѣзи дума, азъ все още ѝ научавамъ и немо-

гѣхъ да ѝ научѣмъ, но вѣроятно, въ рѣчника на Звѣрева нѣмаше по-лоше име.

Кѣсно се върна тѣзи вечеръ Владю и върна се веселъ. Азъ отдавна не сѣмъ го виждала да бѣде въ таква добро настроение, както тоя пѣтъ; по моята срѣдия все пакъ не бѣше се уталожилъ и затуй почнахъ да кокетничѣ съ Звѣрева, — нѣщо, което понапрѣдъ никога не си позволявахъ. Азъ се шегувахъ и се смѣяхъ всѣкото врѣме съ него, като поглѣждахъ накриво на Владю, а Владю тѣй сѣмъ се смѣше, като ни назовавахме: „монтѣ дѣца“. „Не, не, ти само се прѣструвашъ, че ти е весело съ насъ“ — мисляхъ си азъ тихичката, а най-послѣ му казахъ:

— Знаешъ ли какво? Звѣревъ ме счита за нѣрвата хубавица въ този градъ.

Владю си тури цигарата на масата, измѣри ме отъ глава до крака съ внимателенъ поглѣдъ и отговори:

— Че токорѣни и азъ сѣмъ съгласенъ съ него. Само не ще ти бѣрка да попорастнешъ още малко.

Азъ се докачихъ. Мѣничкия ми рѣстъ ми бѣше най-болното мѣсто; въпрочемъ, азъ бѣхъ тогава още на 17 години и, наистина, можахъ още да порастѣмъ, по тѣзи вечеръ азъ разбрахъ Владевитѣ думи другояче: стори ми се, че той хвърли дума за дѣтството ми. Азъ се надухъ и отидохъ въ мѣстѣтъ на

Не еж тѣ хората, които иматъ право да се ползватъ отъ свободата за търговията! Но добри нѣщо да бѣде да се покажеме нашето правителство малко просто и да имъ забранимъ, на основание на общия наказателен законъ за лотарийнѣ, тѣзи „банкова“ операции. . . . И безъ такива „пастия“ можахме ний, българитѣ. . . . Нека, който има много пари, да ги праща въ Хамбургъ или, кой знае, къдѣ бѣше още.

— Ако нѣкой обвиняемъ се намира въ прѣдварителенъ затворъ *цѣла година* затуй, че не е сполучилъ да прѣдстави исканното поръчителство за неуклонеността си, а съ присѣда по обвинението се осъди или прѣдѣлжи да се осъди само на 6 месеца — правосъдие ли е? Такива примѣри има въ всѣхъ затворѣ. — Още: такъвъ многостоялъ затворникъ осъденъ е осъждатъ много нѣти и на максимумъ наказание съ затворъ, само да съгласиѣтъ въмето на прѣдварителния затворъ, та хемъ да се осъди правосъдието, хемъ обвинението да се освободи отъ затвора доводенъ. Това правосъдие ли е? — Още: обвинението стои въ затворъ двѣ години, до изсъхването на дѣлото му, защото нѣма поръчителъ, и, на-края, прекурора дава въ ежда заключение, а ежда прѣбращава прѣдѣлването. И това правосъдие ли е?

Прѣдварителния затворъ е задължителенъ по особену тѣжкитѣ прѣстъпления, наприимѣръ, дѣло съ наказание смъртно, а въ всички други случаи, още повече *съзнателно поръчителство* затвори, — е жестоко. Милостъ и съобразителностъ отъ съдебнитѣ власти къмъ такива неосъдени прѣстъпници! Знаемъ, че има: „до като прѣдстави поръчителството, да се държи подъ стража“, но, думата ни е, да се съобразиѣтъ съ положението му и да замѣняватъ по възможностъ такива мѣрки.

— Намѣрена била една калнава турска лира въ гр. Радомиръ. Тя неразличава въ нищо отъ истинската, освѣтъ по лекостта си и по тѣжкостта си звукъ.

— Сръшаме въ си. „Критика“:

За *земледѣлски вѣстникъ* още нийдѣ на се говори и по-добри да не се говори, а безъ всѣко прѣдсудие да се начене. Дължностъ е на Финансовото Министерство да стори това. Нашето мѣние е, да бѣде седмиченъ, съ формата на политическитѣ вѣстници. Ние знаемъ, че правителството, е щедро за полезни литературни прѣдприятия, и фондътъ е дълбокъ: единъ томъ отъ „Сборника“ не може да коштува по-малко отъ 10,000 лева (60 боли), а въ годишната издавачъ по три тома. За *земледѣлския вѣстникъ* и 2000 лева ще се много за цѣла година.

Въ самото Министерство на финанситѣ има нѣколцина специалисти агрономи. Нека се даде тѣя работа въ рѣцетѣ на най-способния за нежъ, именно на оня, който е доказалъ, че може най-хубаво да нише, сир. най-легко, популярно и ясно. Сътрудници ще има много, но малцина ще умѣятъ да пишатъ така, както ще се изиска отъ той истъ. Редакторътъ дѣла полска да ги научи. Безбожно, да бѣде безъ земледѣлски вѣстникъ една страна, която мисли, че само сламенитѣ отъ харманъ не могатъ единъ денъ да ѣдъ спазитѣ отъ потъване,*

— Нишкитѣ ни приятели, че нашия вѣстникъ бѣгъ прѣтецъ негдѣ навънъ „оппозиционеръ“. Интересно! В. „Граданинъ“, подъ редакцията на Бобчевски, се разпаряне на парчета за да доказва работата на правителствената политика а сѣга, в. „Черно море“, пакъ подъ неговата редакция, — оппозиционеръ! . . . Любопитно е да се знае още: цанковистъ ли, радославистъ ли, какъвъ?

Разлика между „Граданинъ“ и „Черно море“ е тѣзи: „Граданинъ“ бѣше правителственъ партизанитѣ, а „Черно море“ работи безъ партизанство. Той глѣда само интереситѣ на страната, както ги разбира.

ВЪНШНИ

— Кюстендженския в. „Уоса Dobrodeji“ съобщава, че работянето на моста прѣзъ Дунава върши успешно. Строителното дружество не глѣда щото до идната зима да се свършатъ тритѣ главни стълпове. Единъ отъ стълповетѣ вече билъ на дълбоко въ земята подъ Дунава 5 метра.

Мнозина читатели не ще знайтъ, че Ромжния, прави на Дунава при Черна-вода единъ великански мостъ. Тѣя мостъ ще бѣде 750 метра дълъгъ, ако и да е Дунава при Черна-вода само 620 метра широкъ; сръдната арка на моста ще е 190 метра, останалитѣ по 140 метра, а височината на моста надъ водната повърхностъ ще е 30 метра. —

— Ромжеския Резидентъ Министръ въ Римъ, Вакареско, е досега въ Синая, гдѣто е Кралевската Ромжеска двойца, за да вземе и изведе въ странство Г-жия Вакареско. — Тѣзи Г-жия е любовницата на Ромжеския прѣстолонаследникъ, който е тѣй сѣмъ въ пѣтмествинѣ изъ Европа.

МѢСТНИ

— Въ града ни, слушаеме, че се отарне още една печатница.

— Нашиятъ свѣдѣния говорятъ, че намѣрената въ с. Сендель (Провадийско) минерална вода съдържала събѣтъ незначителна частъ минерални вѣщества, и затуй не била ползотворна повече отъ обикновенната. Впрочемъ, Медицинското Управление окончателно не се произнесло още.

— Варненската Земледѣлческа Каса прѣмина подъ управлението на новоизбраннытъ касиери.

— Въ града ни се устроява градеки часовникъ

на пожарната. Тѣзи грижа на Кметството заслужа похвала.

— Нишкитѣ ни отъ Добричъ, че по причина синарването на ипотекарнитѣ заѣми въ народната банка, Общинското Управление се видѣло въ невъзможностъ да направи нѣкои полезни работи за града, като: здание за нещикитѣ правителствени учрѣждения, които били сега прѣснати въ града съ наемъ, забавачница, друга баня и пр.

Спомѣнуваме се прѣзъ нѣколко въме, че Банката нѣла да почне пакъ подобни операции, но, види се, излѣзе праздна приказка, а нуждата отъ такива заѣми е, всѣки вече знае, твърдѣ насъжна.

— Въ града ни се забѣлѣватъ доста странни хора отъ разни народности, даже вънъ и отъ тѣя на нашия полуостровъ, и всѣки денъ жѣбзвинната носи нови гости. Само аккуратността, удобствата и чистотата услужливостъ въ градекиѣ ни бани е въ състояние да помами външнитѣ гости да повтарятъ посѣщенята си, интересующи, нѣма съмнѣние, града. —

Това, твърдо вѣрваме, е много добръ пазѣтъ на Кметството ни.

Въ края на сезона, ний ще кажемъ свои нѣколко думи върху него, по сѣга не можемъ да прѣмълчимъ за безопашността на много файтошки, които оскадлѣватъ идущитѣ страни съ искане на повече плата отъ тарифата, подъ глупавъ прѣдлогъ, че имали куфръ въ файтона. Не еж само единъ — два примѣри, но ний ще укажемъ на единъ подобенъ съ г-на К., еждебенъ сѣдователъ, който е глѣдалъ тарифата и плащалъ по нежъ. (Справка въ „Хотелъ Комерсиалъ“) Допушаме, че Кметството не може да знае всичко, което става при изпълнението на распорѣжданята му, но затуй нѣкъ сѣдва да постави строгъ пазоръ. Посѣтителитѣ сж прѣдволити отъ банитѣ, особено тѣзи години, но външнитѣ подобни неприятности не еж все пакъ въ интереса на града.

— Учимъ се, че Министерството на Просвѣщенето утвърдило тѣя дни востановлението на туканната Постоянна Комиссия, за да прѣмѣнитѣ общинскитѣ трикласни училища въ Добричъ, Балчикъ и Провадия подъ вѣдомството на постоянната Комиссия, като обржжии училища.

— Сжшето Министерство утвърдило и размѣра на степендитѣ, които обржжии свѣтъ е откритъ за 5 ученика въ Европа. Тѣзи ученици сж: Григоръ Люцовъ и Илия Христовъ — по жѣлѣзарството въ Хемницъ (Германия); А. Овчаровъ — по сиренепроизводството въ Фрайбургъ (Швейцария); Зах. Петровъ — по естеств. науки въ Цюрихъ (Швейцария) и Пенко Момчовъ — по педагогиката въ Парижъ. Степендитѣ имъ била по 157 л. мѣсечно.

— Туканния Обр. Управителъ, г. Дасовъ, иматъ честта да бѣде приетъ въ ауденция отъ Негово Царско Высочество Княза въ Карлсбадъ на 30 миналий Юний.

— Отъ нѣколко дни се намира въ града ни жбарьтъ г. А. В. Ходжисовъ, прѣбржжанъ отъ много вѣстници за способенъ.

— Оплакатъ ни се отъ Добричъ противъ градекия си лѣсаръ, че билъ твърдѣ голѣмъ нестовникъ и за 2 лева, излитъ, се каралъ съ бѣдни хора, доизли въ дома му по болѣсти. Чиновника, въ кхтата на кхото Д-ра живѣлъ, всѣкога потвърждавалъ, че Д-ра има право. — Обржжаме вниманието на тамошното кметство.

— На миналия 1-й Януарий населението на гр. Варна бѣше изброено, а и до сѣга не е извѣстенъ резултатъ му. Желателно е, щото Кметството да освѣтли градекото население върху числото му. Седмий мѣецъ вече отъ тогава.

— Въ гр. Провадия, онзи денъ въ истъкъ сѣдѣ пладиѣ, единъ — Коняровъ — заклалъ като кхотонка жена си. Тѣ еж хара отъ 41-50 год. възраст. Причинитѣ на убийството още точно не сж извѣстни. Ако се слуша мѣлата, убиеца билъ лудничъвъ.

— На 29-й миналий, при стечението на доста гражданки и граждани, се раздадохъ свидѣтелствата на ученичкитѣ отъ дѣвическата Гимназия, сѣдѣ като се прочете годишния отчетъ. Изложени бѣхъ дѣвическитѣ 1 жини чюдое и постѣ пладиѣ имаше за тѣхъ лотария.

СВЪРШИ СЕ

и учебната 1890/91 година!

Прѣди малко се свършихъ испититѣ на ученичкитѣ отъ народнитѣ училища въ Варна, а тѣй сжшо, мислимъ, и навсѣкдѣ изъ България. А миналата недѣля, на 23-й Юний, се раздадохъ тѣхъ свидѣтелствата на сжшитѣ ученици; тѣй щото, както на ученици тѣй сжшо и на учители, не остава нищо друго, освѣтъ да почиватъ, додѣто Септември пакъ ги повика на работа.

Почивка! Какво хубаво нѣщо! Какво хубаво нѣщо е да си починешъ сѣдѣ труда! Но за да има и етинеска почивка, трѣбва да има спокойствие. Ита се сѣга: има ли го това спокойствие у народния*) учителъ и, сѣдователно, сѣдѣ свършването на учебната година има ли за него почивка? Всѣкой, който е запознатъ малко-много съ положението на народнитѣ учители, ще отговори заедно съ насъ отрицателно.

Ето защо.

Съ свършването на учебната година свършва се и

*) Искъ и у дѣржавини.

срокътъ (прѣдвиденъ въ контракта) за учителствуването на учители въ извѣстна община. Тукъ именно се почватъ мѣститѣ на народния учителъ. Какво ти спокойствие! Каква ти почивка! Той захваща да прикомня, на кой настоятелъ не е свѣдѣлъ шапка прѣзъ годинага, кому не е свѣдѣлъ винаги въ устата, кой му се е зѣканвалъ отдавна въме и пр. Ами само отъ настоятелитѣ ли зависи неговата участъ? Народния учителъ има сѣдѣнитѣ начиници прѣми и посрѣдствени: училищния инспекторъ, кметътъ съ училищнитѣ настоятели, постоянната комиссия, обржжното управление и всѣкитѣ граждани.

Всичко тукъ изброено има гласъ въ рѣшаването участѣта на народния учителъ, който отъ своя страна трѣбва да се стара да се хареса на всѣки. Ний нѣмаме нищо противъ това: народния учителъ да глѣда да е добръ съ всѣки и всѣкий да го обича. Но възможно ли е то, особено въ градината?

Да допуснемъ, обаче, че нѣкой се е нехитрилъ и е можилъ да спечели симпатитѣ на всѣки и съ всѣки да е добръ. Сѣдѣва ли, отъ това че този *нѣкой си* е и способенъ учителъ? Сжшо и обратното: ако нѣкой учителъ, било по характеръ, било по възланичностъ, не отговаря на вкуса на тогава и онюгава, — сѣдѣва ли, че той е неспособенъ учителъ? А много учители сж си испащали само затова, защото сж били или саможвини, или сж имали неприятна възланичностъ, или сж били много откровенни и пр.

Но това ли трѣбва да се сжди за единъ учителъ при назначаването му, както и при отчисляването? Не. Отъ единъ учителъ се изиска главно сѣдѣнето: 1) да си знае добръ работата, 2) да умѣе да прѣподава на ученичкитѣ и да се отнася добръ съ тѣхъ и 3) да не бѣде безпаметенъ човѣкъ. Тѣзи сж, споредъ насъ, тритѣ главни условия, които трѣбва да се иматъ прѣдъ видъ, когато се назначава или отчислява учителъ. Кой може най-добръ да оцѣни единъ учителъ? Училищния инспекторъ. Той е, който най-добръ може да знае, да ли учителътъ отговаря на горнитѣ три условия.

Ето защо ний сме на мѣние, че надзорътъ надъ народнитѣ учители трѣбва да се прѣдаде *исключително* въ рѣцетѣ на училищнитѣ инспектори.

Нека стане едно прѣобразуване (не сме китайци, най-послѣ, че сѣ за едно да се държимъ!), така щото да нѣма никакви училищни настоятели, които съ нищо друго не сж се занимавали до сѣга, освѣтъ сж залѣганието да обржжнатъ народния учителъ на гайда. Исклучение правѣтъ малцина училищни настоятели. Съ кхото отъ учителитѣ не сполучватъ това, почватъ да го прѣсѣдѣватъ на всѣка крачка, безъ да обржжнатъ внимание на способността му, на тактичното му воденѣ работата си, и току очакватъ само края на годината, че да му дадѣтъ пакъ.

Ето защо не може да бѣде способенъ народния учителъ сѣдѣ свършването на учебната година. Затова ний вѣрваме, че училищнитѣ инспектори, които считаме за единственитѣ компетентни хора въ назначаването учителя, понеже и самитѣ тѣ (инспекторитѣ) сж били такива*), нѣма да оставѣтъ подведомственитѣ си учители да стожатъ въ неувѣстностъ прѣзъ цѣлитѣ ваканции, а ще условѣтъ *още отъ сѣга* способнитѣ, а на неспособнитѣ и неоправданитѣ ще ажжтъ да си търсѣтъ друга работа.

П. — въ.

*) Така поне трѣбва да бѣде споредъ закона.

Мисли и изрѣчения

Пазѣ Боже отъ злѣ и нийнѣ мжжъ, по двама пазѣ отъ зла и нийна жена.

Златото се испитва съ огнь, жената — съ злато, а мжжа — съ жена. —

Ожениването по нѣкога доказва съществуването на дявола. —

Нануето се говори за равенството между жштитѣ и мжжтитѣ; нѣ не можѣтъ да бѣдѣтъ равни: дѣ таквазъ сила въ усмивкитѣ и сѣлитѣ на мжжа!

„Книжжнина“ остава за сѣдѣющия брой.

СМѢСЪ.

Бирманский дворцовъ обичай. — Единъ англичанинъ, който получилъ ауденция отъ Бирманский Кралъ Тибѣ, расправя сѣдѣющия интересенъ фактъ: „Прѣди да се качимъ по стѣбата въ двореца, ний сж събуждѣ обучата; сѣдѣ тѣй некачѣне се, прѣ-

минжме прѣз цѣла галлерей, поддържана отъ позлатени колонии, покрай стѣнитѣ на която стояхъ въ шпалеръ бирмански войници съ дигжити щикове и тѣй сѣщо боси. Въ слѣдующитѣ стаи насть ни очакваше сюрпризъ, чисто по бирмански духъ: по подѣтъ стѣрчахъ гжето навити остри гвоздеи, тѣй щото ний, виѣсто да се наслаждаваме на великолѣпнитѣ нарѣдби, бѣхме принудени да стѣпваме внимателно крачка по крачка, като постоянно глѣдахме на краката си, за да не се убодемъ. Послѣ ни казвахъ, че тѣзи мѣрка била въведена още отдавна по тѣзи причини, че трѣбвало подчиненитѣ на „владѣтеля на земята и моретата“ да се приближаватъ къмъ него съ навѣдена глава, въ знакъ на покорностъ“.

Въ Неаполѣ, тия дни е пустнатъ отъ затвора Нокий, който нѣкога е заплашвалъ всички, като прѣводителъ на шайка разбойници, и е прѣсѣдѣлъ въ затвора тѣмъ 60 години. Той на 14 годишна възраст, убилъ въ родния си градъ кмета и брата му, побѣгналъ и постѣпилъ въ разбойническа шайка. Повече отъ 9 години той е докарвалъ въ ужасъ цѣлата сръдня Италия, докато, най-сетѣ, падналъ въ ржцѣтъ на папскитѣ жандарми за нѣвѣрностъ къмъ вълюблената си. Той самъ разказвалъ, че е ограбилъ повече отъ половинъ милионъ лири. По ходатайството на княза Орсини, когото Нокий избавилъ отъ смѣртъ отъ собствената си шайка, наказанието му било смѣнено съ вѣченъ затворъ. Въ затвора този дивъ челоуѣкъ убилъ бръснарътъ, но съ течение на години, той се умиралъ и се водѣлъ добръ. Сега на 88 години, той е пустнатъ на свобода и постѣпилъ учителъ по математиката въ семинарията на гр. Монте-фиасконе!

Прѣсѣдѣване музикантитѣ въ Швеция. Въ Швеция въ древнитѣ врѣмена, музиката била съвършено забранена и музикантитѣ сѣ се прѣсѣдѣвали, като хора подозрителни и опасни за страната. Въ врѣме царуванѣто на Густавъ Ваза, въ Швеция билъ издаденъ законъ, съ който музикантитѣ сѣ се изгонвали изъ прѣдѣлитѣ на страната. Освѣнъ това съ силата на той законъ, всѣкий шведскій поданикъ ималъ пълно право да убива музикантинъ, когато му скимне, и такова убийство се считало само шегуване. Убиеца, впрочемъ билъ задѣленъ да удовлетвори наслѣдницитѣ на убития, като имъ давалъ по единъ чифтъ нови обуши, по единъ чифтъ ржжавици и по едно теленце. Но за това, за да получѣтъ това удовлетворение, наслѣдницитѣ сѣ биле длѣжни да се подхвърлятъ на слѣдующето испитване: Опашката на телето се намазвала съ масло и наслѣдника билъ длѣженъ здраво да ѣ държи съ двѣтъ си ржце въ това врѣме, когато убиеца подгонѣлъ животното съ прѣчка. Ако претендента на удовлетворение е билъ въ състояние да задѣри животното за опашката; то телето се считало за негова собственостъ, а въ противенъ случай той се лишавалъ отъ правото и на това удовлетворение. Той варварскій законъ билъ отмѣненъ въ 1523 година. —

Оригинална игра на шахматъ.

Неотдавна въ Англия, въ Сенъ-Леопардѣ, била изиграна въ висша стѣпенъ оригиналната партида на шахматъ. Въ тѣзи игра ролитѣ — различнитѣ шахматни фигури — биле заети отъ живи хора. Въ качество на Краля и Кралица се явили Лордъ и Леди Брасей, облѣчени въ тържественитѣ костюми отъ врѣмето на Тюдоровци. Ролитѣ на останалитѣ фигури ги запълнили тѣхнитѣ дѣца, роднини и познати. Тѣзи ексцентрическа партида била изиграна въ присѣдѣтвие на многочислени зрители, и прихвѣтъ билъ употребенъ за благотворителни цѣли.

ПИСМА

— В. „Зорница.“ — Благодаримъ, че поне Вий се обадихте на молбата ни съ прѣпечатването на извѣстието отъ 1-ий ни брой. Дайте ни смѣтка и какъ, кому да платимъ?

— Г-ну П. Проценковъ. — Вашата рецензия твърдѣ цѣ се поправи, но, едно, че сте псевдонимъ, друго, че има и важна особена причина, неможахме да ѣ помѣстимъ. Молимъ Ви да ни се явите.

— До всички з-ди, които ни искаатъ вѣстникъ съ писмо. — Много хубаво; радваме се, че желаете да получавате вѣстника ни и пенѣлихмѣ желанието Ви, но като че всички сте се сговорили отъ чегиретѣхъ краища на Книжеството, та никой отъ Васъ не придружи съ стойността поржжката си! Молимъ Ви се, да не ни се сѣрдите, че казваме тѣй. Може би, не вѣрвате, че ще трае вѣстника ни и затуй, като парени вече, не пращате пари, но и съобразете, че ний вече колко-годѣ сме си бѣхнали главата по той пжтъ и не ще приемемъ да се позоримъ прѣдъ общество-то съ спиране току така. Ако не сме сигурни, пѣма нито да почваме. Ний неслужимъ на отдѣлни интереси и никогда не ѣде приемемъ да пљомемъ на лицето си съ парущението на програмата си. Дали сме публично дума и ти е за насъ вече законъ; ти ни е господаръ. Въѣго да спираме, вий ще видите у насъ сериозни подобрѣни: ний трошимъ пари.

ЗЖВАРЪ

А. В. ХАДЖЕВЪ

Обявява на интересующитѣ се, че по настоящемъ се намира въ Варна, кждѣто занимава зжбоваденнето.

ВАРНЕНСКА ОКР. ПОСТОЯННА КОМИССИЯ

Обявление.

№ 2617.

За учебната 1891|92 година, за трикласнитѣ окр. училища въ градоветѣ Балчикъ, Добричъ и Провадия. Коммисията, възъ оспованне протокола си No. 509 отъ днесъ, търпи трима учители за директори и шестъ класни. Директоритѣ трѣбва да сѣ съ висше образование и да сѣ учителствували по нѣ една година, или нѣкъ съ сръдне образование съ каквото трѣбва да бѣдѣтъ и класнитѣ учители и учителствували най малко три години. Първитѣ трѣбва да се навършили 30 години, а вторитѣ — 25 години.

Годишна заплата на Директоритѣ учители по 2820 лева, а на класнитѣ — по 1800 лева.

Кои то г-да желаятъ да заематъ тѣзи длѣжности, най кжсно до 25 того, да прѣдставятъ документитѣ си въ Постоянната Коммисия.

Гр. Варна 3-й Юлий 1891 г.

Прѣдѣдатель: Урумовъ.

Членъ Секретаръ: Странджевъ.

Варненската Окр. Пост. Коммисия.

Обявление.

№ 2628.

Коммисията извѣстѣва интересующитѣ, че търгѣтъ отъносительно отдаване на прѣдприемачъ направата на връхната дървена конструкция на единъ мостъ при с. Кюпрюкьой, въ дѣ р. „Камчия“, Новоселска Околия, обявенъ съ обявление No. 2346 отъ 14 Юлий т. г. за 1 того, понеже не се състоя, ще се произвѣде на 8-й того въ 3 часа слѣдъ пладнѣ. Переторжка не се допуска.

Приблизителната стойностъ на прѣдприятието възлизѣ на 13920 лева и 02 стотинки.

Исканий залогъ е 696 лева.

Книжката по това прѣдприятие може да се видѣтъ всѣки присѣдѣтвенъ денъ въ смѣтно стопанското отдѣление при коммисията.

Гр. Варна, 2-й Юлий 1891 г.

Прѣдѣдатель: Урумовъ

Чл. Секретаръ: Странджевъ

ОБЯВЛЕНИЕ.

Господиѣ Х. Панако, Карабатакъ, отъ 1-й Октомврий т. г. дава подъ наемъ дюгения си No. 565 въ 1-й участкъ, близо до кжщата на сипове Параскови. Освѣнъ това дава подъ наемъ и дюгения си близо до мореката градска градина. —

ХОТЕЛЪ ИМПЕРИЯЛЪ

(бившии Хотелъ „Лондъ“).

Подписанныи извѣстѣвамъ на почитаема-та публика, че наехъ друго здание въ главната „Преславска“ улѣна (бившето номѣщеніе на Руското Консулато) и открихъ прѣвѣхходенъ хотелъ съ

ГОСТИННИЦА И ГРАДИНА.

Г. г. посетителитѣ въ лѣтния сезонъ за морекото кжпанне ще намѣрятъ най-възможнитѣ удобства, пълна чистота и бърза прислуга. Цѣни най-умѣренни.

Варна 1-й Юлий 1891.

Съдържатель: Аристиди Мацини.

2—(25)—4.

Прахъ за молци. Бързайте да си посипате дрѣхитѣ и кожуцитѣ!

Продава се у И. КАРЛОВСКИЙ

НЕКРОЛОГЪ.

На 14 Юний, въ 6 часа слѣдъ обѣдъ, почина — поразенъ отъ грѣмотевница — Подпоручика отъ 8-й п. Приморскій полкъ,

МАРКО Г. ПОПОВЪ.

Покойния е родомъ отъ гр. Велико-Търново. Роденъ на 22 Ноемврий 1868 г. Първоначалното си образование е получилъ въ родния си градъ, и слѣдъ свършването на първитѣ три класса на Варненската Гимназия, постѣпна въ Военното Училище, въ Ст. София, въ 1883 г. Едва стѣпилъ въ 15-годишната си възраст, той се посвети на военното поприще, на което всецѣло бѣше се прѣдалъ и въ което чувствуване своето призвание. Въ 1888 г. той бѣше произведенъ въ първий офицерскій чинъ, съ зачисление въ 10-й п. Родопскій полкъ, гдѣто служѣ до смѣртъта си честно и примѣрно, за което той заслужено бѣше спечелилъ вниманието на своето начальство и обичѣта на всѣхитѣ си другари. Обаче орпещницата, прѣждевременно — на 22 годишна възраст — го грабнѣ изъ помежду ни, като лица: майка и братя, отъ снѣтъ и братъ, сродници —отъ сродникъ и насъ —отъ сжжнѣ другаръ.

Тѣмъ единъ мѣсець отъ дохожданието на полка въ лагеръ (14 Май), когато ротитѣ се занимавахъ на полето, появи се внезапна буря и почна да вали. Ротитѣ „бѣгомъ“ бѣха пуснати къмъ лагера. Нещастния Поповъ, останалъ малко по-надирѣ, облѣкълъ мушамата си и почналъ да крачи къмъ лагера. Въ това врѣме силна грѣмотевница расклати въздуха, и отъ войницитѣ и офицеритѣ на 4-тѣхъ полка, тя забѣ убийственната си стрѣла само въ нещастния подпоручикъ Поповъ, когото поразѣ съ моментална смѣртъ, на 300 раскрача отъ лагера.

Потресающето извѣстие, като молния, се разнесе изъ цѣлия лагеръ и въ едно кратко врѣме офицеритѣ отъ всѣхитѣ полкове сѣ намѣрихъ на мѣстото на произшествието, гдѣто лѣжеше —прострѣнъ на земята —Подпоручикъ Поповъ, единъ отъ най-добритѣ офицери и сжжни другари.

Погрѣбеніето стана тържественно. Покойния бѣше испратенъ до вѣчното си жилище съ подобающата нему честь, отъ офицеритѣ на цѣлия гарнизонъ, майка, братъ, роднини, познайници и голѣмо число граждани. Бѣхъ поднесени вѣнци: единъ, отъ офицеритѣ на полка, другъ особенъ, отъ офицеритѣ на 2-а дружина, въ която се числене и той, третий отъ офицерекитѣ дами на полка и други два отъ офицеритѣ на 7-й и 19-й п. полкове.

Сбогомъ, сжжний другарю, и вечна ти память!

16 Юний 1891 г.

Лагеръ при гр. Шуменъ.

Офицеритѣ

отъ 8-й п.Приморскій полкъ

6—(3)—2.